

Határozatok Tára

C-248/15. P., C-254/15. P. és C-260/15. P. sz. egyesített ügyek

**Maxcom Ltd és társai
kontra
City Cycle Industries**

„Fellebbezés – Dömping – 501/2013/EU végrehajtási rendelet – Indonéziában, Malajziában, Srí Lankán és Tunéziában feladott kerékpárok behozatala – A Kínai Népköztársaságból származó kerékpárok behozatalára kivetett végleges dömpingellenes vámnak az e behozatalra történő kiterjesztése – 1225/2009/EK rendelet – 13. cikk – Kijátszás – 18. cikk – Az együttműködés hiánya – Bizonyíték – Egybehangzó valószínűsítő körülmények együttese – Az indokok közötti ellentmondás – Az indokolási kötelezettség megsértése – Az eljárási jogok megsértése”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (negyedik tanács), 2017. január 26.

- Fellebbezés – Jogalapok – A tények és bizonyítékok téves értékelése – Elfogadhatatlanság – A tények és a bizonyítékok értékelésének a Bíróság általi felülvizsgálata – Kizártság, kivéve az elferdítés esetét – A bizonyításra alkalmazandó szabályok megsértése – Elfogadhatóság*
(EUMSZ 256. cikk,(1) bekezdés; a Bíróság alapokmánya, 58. cikk, első bekezdés)
- Közös kereskedelempolitika – A dömpingmagatartásokkal szembeni védekezés – Az intézmények mérlegelési jogköre – Bírósági felülvizsgálat – Korlátok*
- Közös kereskedelempolitika – A dömpingmagatartásokkal szembeni védekezés – Megkerülés – Kijátszás megállapítása – Bizonyítási teher – A kijátszásnak a valószínűsítő körülmények együttesén alapuló megállapítása – Megengedhetőség*
(1225/2009 tanácsi rendelet, 13. és 18. cikk)
- Bírósági eljárás – Az ítéletek indokolása – Terjedelem*
(A Bíróság alapokmánya, 36. cikk)
- Fellebbezés – Jogalapok – A Törvényszék által az információk kiegészítésének szükségességére vonatkozóan végzett értékelés Bíróság általi felülvizsgálata – Kizártság, kivéve az elferdítés esetét*
(EUMSZ 256. cikk, (1) bekezdés)

1. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 52., 53. pont)

2. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 56., 89. pont)

3. Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló 1225/2009 rendelet 13. cikkének (3) bekezdése alapján a kijátszásra vonatkozóan az uniós intézmények viselik a bizonyítási terhet. Ezenfelül az említett 13. cikkének szövegéből és szerkezetéből az következik, hogy a kijátszás fennállásának a megállapítása érdekében ezen intézményeknek globális értékelést kell végezniük, amely a kijátszásra vonatkozó vizsgálat által érintett harmadik országra teljes egészében vonatkozik. Ezzel szemben ezen intézményeknek az ilyen kijátszás bizonyításához nem kell elemezniük minden egyes egyéni exportáló-gyártó helyzetét, ez az elemzés az egyéni exportáló-gyártók feladata az e rendelet 13. cikkének (4) bekezdése alapján előterjesztett kérelmek keretében. Így a fent hivatkozott rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerint a dömpingellenes intézkedések kijátszása fennállásának a megállapítására vonatkozó bizonyítás az uniós intézmények részéről az említett harmadik ország teljessége vonatkozásában történik, és az egyes egyéni exportáló-gyártók feladata annak a bizonyítása, hogy a konkrét helyzetük igazolja az e rendelet 13. cikkének (4) bekezdése szerinti mentesség megadását.

A kijátszás fennállásának az alátámasztásához az exportáló-gyártók által tanúsított nem megfelelő együttműködés, vagy az ilyen együttműködés hiánya esetében megkövetelt bizonyítási szint tekintetében a hivatkozott rendelet egyetlen rendelkezése sem ruház a Bizottságra a kijátszás fennállásának vizsgálata keretében olyan hatáskört, amely lehetővé tenné számára, hogy arra kényszerítse a panasszal érintett gyártókat vagy exportőröket, hogy vegyenek részt a vizsgálatban, vagy hogy szolgáltatassanak információkat. A Bizottság tehát a szükséges információk szolgáltatása tekintetében az érdekelt felek önkéntes együttműködésére van utalva. Ezen okból kifolyólag rendelkezett az uniós jogalkotó úgy az említett rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében, hogy ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja a szükséges információkhoz való hozzáférést, vagy azokat nem szolgáltatja, illetve ha a vizsgálatot jelentősen hátráltatja, a rendelkezésre álló tények alapján átmeneti vagy végleges, megerősítő vagy nemleges ténymegállapítások tehetők. Továbbá ugyanezen rendelet 18. cikkének (6) bekezdése pontosítja, hogy ha valamelyik érdekelt fél nem, vagy csak részben működik együtt, és ezáltal lényeges információkat visszatart, előfordulhat, hogy számára az eredmény kevésbé lesz kedvező annál, mint abban az esetben, ha együttműködött volna.

Az olyan körülmények vonatkozásában, amelyek azzal jellemezhetők, hogy az exportáló-gyártók semmilyen módon nem működnek együtt, a Bíróság megállapította, hogy a fent hivatkozott rendelet 18. cikkéből kitűnik, hogy az uniós jogalkotó nem kívánt olyan jogszabályi vélelmet kialakítani, amely az érdekelt vagy érintett felek együttműködésének hiánya alapján közvetlenül lehetővé tenné a kijátszás fennállásának megállapítását, ezáltal mentesítve az uniós intézményeket mindennemű bizonyítási követelmény alól. Figyelemmel ugyanakkor arra a lehetőségre, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján akár végleges ténymegállapítások tehetők, illetve arra, hogy az együtt nem működő, vagy csak részben együttműködő féllel szemben kevésbé kedvező bánásmódot lehet alkalmazni, mint ha együttműködött volna, az is nyilvánvaló, hogy az uniós intézmények jogosultak egybehangzó valószínűsítő körülmények együttese alapján megállapítani az 1225/2009 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kijátszás fennállását. Bármely más megoldás veszélyeztetné az uniós kereskedelmi védintézkedések hatékonyságát, valahányszor az uniós intézmények az együttműködés megtagadásával szembesülnek kijátszás megállapítására irányuló vizsgálat keretében.

Ha az együttműködés hiánya nem az összes exportáló-gyártót érinti, hanem azoknak csupán egy részét, a fent hivatkozott rendelet 13. cikke (1) bekezdésének szövege nem akadályozza azt, hogy az intézmények egybehangzó valószínűsítő körülmények együttese alapján megállapíthassák a dömpingellenes intézkedések kijátszását abban az esetben, ha az érintett termék Unióba irányuló importjainak a jelentős részét képviselő exportáló-gyártók nem működtek együtt vagy nem megfelelő módon működtek együtt a vizsgálat során. Egyébiránt a kereskedelmi védintézkedések hatékonysága biztosításának a szükségessége ilyen körülmények között is igazolja azt, hogy az említett intézmények jogosultak arra, hogy ilyen egybehangzó valószínűsítő körülmények együttese alapján állapítsák meg az e rendelkezés értelmében vett kijátszás fennállását.

Bár az intézmények jogosultak arra, hogy ilyen körülmények együttesét vegyék alapul, ez nem változtat azon, hogy az említett rendelet 13. cikkének (1) és (3) bekezdése értelmében ezeknek a valószínűsítő körülményeknek annak bizonyítására kell irányulniuk, hogy az e rendelkezésben szereplő négy feltétel teljesül. Így a második feltétel tekintetében, amely szerint a harmadik országok és az Unió, vagy az intézkedések hatálya alá tartozó ország egyes vállalkozásai és az Unió közötti kereskedelem szerkezetének megváltozása olyan gyakorlat, eljárás vagy munka eredményeként állt elő, amelynek a vám kivetésén kívül semmilyen más megfelelő magyarázata és gazdasági indoka nincs, ezen intézményeknek olyan információkkal kell rendelkezniük, amelyek alátámasztják, hogy a kereskedelem szerkezetének a megváltozása ilyen gyakorlat, eljárás vagy munka eredményeként állt elő.

(vö. 58., 59., 61–64., 66–69. pont)

4. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 87. pont)

5. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 106. pont)